

Sygn. akt VIII C 1245/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska - Sikoń

Protokolant: Magdalena Wengierow

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko F. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego F. M. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. w W. kwotę 10723,62 zł (dziesięć tysięcy siedemset dwadzieścia trzy złote i sześćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 12358,01 zł od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia 21 maja 2015 r.,

- 11358,01 zł od dnia 22 maja 2015 r. do dnia 21 czerwca 2015 r.,

- 10358,01 zł od dnia 22 czerwca 2015 r. do dnia 19 lipca 2015 r.,

- 9358,01 zł od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia 19 sierpnia 2015 r.,

- 8358,01 zł od dnia 20 sierpnia 2015 r. do dnia 21 września 2015 r.,

- 7858,01 zł od dnia 22 września 2015 r. do dnia 19 października 2015 r.,

- 7358,01 zł od dnia 20 października 2015 r. do dnia 23 listopada 2015 r.,

- 6858,01 zł od dnia 24 listopada 2015 r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w części ograniczonego powództwa, tj. co do kwoty 5500 zł;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej koszty procesu w wysokości 3051,62 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu elektronicznym wniesionym w dniu 20.05.2015r. strona powodowa Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego F. M. kwoty 17.505,52 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 24% rocznie liczonymi od kwoty 12.358,01 zł od dnia 14.04.2015r. do dnia zapłaty. Nadto strona powodowa wniosła o

zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów sądowych w kwocie 219,00 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, że przysługuje jej wierzytelność wynikająca z zawartej w dniu 21 stycznia 2000 r. z pozwanym umowy o kartę kredytową C.. Z uwagi na brak spłaty kredytu umowa została w dniu 26 lipca 2012 r. wypowiedziana. Strona powodowa podała, że na dochodzoną kwotę 17505,52 zł składa się kwota w wysokości 12358,01 zł tytułem niespłaconej należności głównej, oraz kwota 5 147,51 zł tytułem odsetek umownych liczonych od salda zadłużenia w wysokości 24% za okres od dnia 27.10.2012 r. do 13.04.2015 r.

W dniu 11 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, w związku z czym sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu.

W piśmie z 1 września 2015 r. strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu o kwotę 4000 zł z uwagi na dokonane przez pozwanego wpłaty po złożeniu pozwu, podtrzymując żądanie co do kwoty 8358,01 zł z odsetkami umownymi w wysokości 24 % rocznie od kwoty:

- 12358,01 zł liczonymi od dnia 14.04.2015 r. do dnia 21.05.2015 r.,
- 11358,01 zł liczonymi od dnia 22.05.2015 r. do dnia 21.06.2015 r.,
- 10358,01 zł liczonymi od dnia 22.06.2015 r. do dnia 19.07.2015 r.,
- 9358,01 zł liczonymi od dnia 20.07.2015 r. do dnia 19.08.2015 r.,
- 8358,01 zł liczonymi od dnia 20.08.2015 r. do dnia zapłaty

oraz kwoty 5147,51 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 24% rocznie liczonych:

- od kwoty 13358,01 zł za okres od dnia 27.10.2012 r. do dnia 19.08.2013 r.,
- od kwoty 12858,01 zł za okres od dnia 20.08.2013 r. do dnia 23.09.2013 r.,
- od kwoty 12358,01 zł za okres od dnia 24.09.2013 r. do dnia 13.04.2014 r.

Na rozprawie w dniu 10.02.2016r. pozwany F. M. przyznał fakt zaciągnięcia pożyczki u strony powodowej oraz okoliczność, iż nie została ona jeszcze spłacona. Podał, iż w kwietniu lub maju 2015 r. ustalił z kancelarią pełnomocnika powoda spłatę w wysokości po 1000 zł miesięcznie, którą następnie zmniejszył do 500 zł. Przestał dokonywać spłat z uwagi na telefony ze strony powoda straszące go sądem i komornikiem. Pozwany dodatkowo podniósł, iż 22.05.2015 r., 22.06.2015 r., 20.07.2015 r. i 20.08.2015 r. dokonał czterech wpłat po 1000 zł, a następnie w dniach 21.09.2015 r., 19.10.2015 r. i 23.11.2015 r. dokonał trzech wpłat po 500 zł. Wyraził chęć spłaty tej pożyczki ale w ratach po 500 zł.

W piśmie procesowym z 11 marca 2016 r. strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu o dalszą kwotę 1500 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, wskazując, iż aktualnie domaga się od pozwanego zapłaty kwoty 6858,01 zł z odsetkami umownymi w wysokości 24 % rocznie od kwoty:

- 12358,01 zł liczonymi od dnia 14.04.2015 r. do dnia 21.05.2015 r.,
- 11358,01 zł liczonymi od dnia 22.05.2015 r. do dnia 21.06.2015 r.,
- 10358,01 zł liczonymi od dnia 22.06.2015 r. do dnia 19.07.2015 r.,
- 9358,01 zł liczonymi od dnia 20.07.2015 r. do dnia 19.08.2015 r.,
- 8358,01 zł liczonymi od dnia 20.08.2015 r. do dnia 21.09.2015 r.,

- 7858,01 zł liczonymi od dnia 22.09.2015 r. do dnia 19.10.2015 r.,

- 7358,01 zł liczonymi od dnia 20.10.2015 r. do dnia 23.11.2015 r.,

- 6858,01 zł liczonymi od dnia 24.11.2015 r. do dnia zapłaty,

oraz kwoty 5147,51 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 24% rocznie. Strona powodowa nadto wyjaśniła, iż 30.04.2015 r. wyraziła zgodę na spłatę należności w ratach po 1000 zł miesięcznie, jednak pozwany 21.09.2015 r. poprosił o zmniejszenie raty do 500 zł, na co powód nie wyraził już zgody. Odnosząc się do wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty po 500 zł miesięcznie, strona powodowa oświadczyła, iż nie wyraża na to zgody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2000r. F. M. złożył wniosek o wydanie karty kredytowej C. w Banku (...) S.A. Pozwany wyraził zgodę m.in. na przetwarzanie jego danych osobowych oraz złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji w zakresie zobowiązań wynikających z umowy o korzystanie z karty kredytowej.

Dowód: wniosek o wydanie karty kredytowej, k. 16;

W dniu 21 stycznia 2000r. F. M. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową C.. Zgodnie z umową bank wydał pozwanemu kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie.

Umowa została zawarta na okres ważności karty i miała być automatycznie przedłużana na okresy ważności kolejnych kart, chyba że klient poinformuje bank o zamiarze jej nieprzedłużania na co najmniej 30 dni przed upływem okresu ważności karty.

Zgodnie z umową bank niezwłocznie rozlicza spłaty zadłużenia. Klient jest zobowiązany do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazywanej w wyciągu. Spłata powinna nastąpić nie później niż w terminie wskazanym w wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu.

Zgodnie z umową bank jest uprawniony do pobierania opłat i prowizji określonych w tabeli opłat i prowizji (załącznik 2 do regulaminu) oraz odsetek określonych w tabeli oprocentowania (załącznik 3 do regulaminu), obowiązujących w dniu zawarcia umowy. Opłaty, prowizje i stopy procentowe mogą ulec zmianie zgodnie z § 7. Dalej postanowiono, że bank nalicza odsetki od kwot wszystkich transakcji w wysokości określonej w tabeli oprocentowania za każdy dzień począwszy od dnia dokonania transakcji aż do dnia całkowitej spłaty zadłużenia. Odsetki od transakcji bezgotówkowych nie są pobierane, jeżeli zadłużenie zostało spłacone przed upływem terminu wskazanego na wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od dnia jego wystawienia. W przypadku nie dokonania spłaty minimalnej kwoty do zapłaty w terminie wskazanym powyżej, bank może rozpocząć dochodzenie wierzytelności.

Zastrzeżono, iż bank jest uprawniony do zmiany wysokości opłat, prowizji lub stopy procentowej w przypadku zmiany któregokolwiek z następujących parametrów: wysokości stóp procentowych krajowego rynku pieniężnego, wysokości rezerwy obowiązkowej, poziomu jakichkolwiek stóp procentowych ustalonych przez RPP lub NBP, poziomu inflacji, wskaźnika kosztów finansowania działalności banku, dochodów z lokowania środków pieniężnych, formy lub zakresu wykonywania danej czynności, Wlibor, Libor Euribor.

O zmianie stopy procentowej bank powiadamia klienta poprzez niezwłoczne udostępnienie Tabeli oprocentowania. Bank dokonuje comiesięcznego udostępnienia wyciągu listem lub, na żądanie klienta w formie elektronicznej.

Bankowi przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy, w każdym czasie, z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku niezapłacenia przez klienta w terminie wskazanym w Wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy

rozliczeniowe, za uprzednim pisemnym wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Dowód: - Umowa o Kartę Kredytową C.k. 15,

- Regulamin Kart Kredytowych, k. 18-17-21

W okresie od 2010r. do 2011r. pozwany regularnie wykorzystywał przysługujące mu limity kredytowe. Powodowy bank wystawiał wyciągi z rachunku karty kredytowej C. V.(...)prowadzonego dla pozwanego F. M., w których wskazywano szczegółowo transakcje dokonane przez pozwanego za pomocą karty kredytowej oraz minimalną kwotę do zapłaty. Pozwany od marca 2012 r. zaprzestał terminowego regulowania kwot minimalnych.

Dowód: wyciągi z rachunku karty kredytowej C. V.(...), k. 22-56

Pismem z dnia 26 lipca 2012 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę.

Okoliczność bezsporna

W rozmowie telefonicznej z przedstawicielem powoda w dniu 30.04.2015 r. pozwany zadeklarował wpłaty po 1000 zł miesięcznie, co strona powodowa zaakceptowała, wskazując, iż nie wstrzyma to postępowania sądowego, jednak wywołał taki skutek, iż sprawa nie zostanie skierowana do komornika. W kolejnej rozmowie telefonicznej, w dniu 21.09.2015 r. powód poinformował, iż będzie dokonywał wpłat po 500 zł miesięcznie. W odpowiedzi przedstawiciel powoda poinformował, iż przyjmuje to oświadczenie do wiadomości, jednak zastrzegł, iż nie ma to charakteru porozumienia.

Dowód: nagranie rozmów telefonicznych – zapis na płycie CD, k.88

Pozwany w dniach 22.05.2015 r., 22.06.2015 r., 20.07.2015 r. i 20.08.2015 r. dokonał czterech wpłat po 1000 zł, a następnie w dniach 21.09.2015 r., 19.10.2015 r. i 23.11.2015 r. dokonał trzech wpłat po 500 zł.

Okoliczność bezsporna

Pozwany sam prowadzi gospodarstwo domowe. Utrzymuje się z emerytury w wysokości 3100 zł netto, która po potrąceniach komorniczych wynosi 2400 zł. Opłaca czynsz w wysokości 320 zł oraz pozostałe media w wysokości 100 zł miesięcznie. Choruje na cukrzycę i jest po zawale serca, a na leki wydaje około 380 zł miesięcznie. Pozwany posiada zadłużenia z innych tytułów, spona ratę w kwocie 330 zł z tytułu kredytu, ma też umowę z komornikiem w Trzebnicy, któremu płaci 500 zł miesięcznie.

Dowód: przesłuchanie pozwanego na rozprawie w dniu 01.04.2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części należało uznać za uzasadnione.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wobec faktu, iż strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu o zapłaconą przez pozwanego łącznie kwotę 5500 zł, Sąd uznając, iż czynność ta nie jest sprzeczna z prawem ani z zasadami współzycia społecznego, ani nie zmierza do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa i orzekł jak w punkcie II sentencji.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy o Kartę Kredytową C., zawartej przez strony w dniu 21 stycznia 2000r. Okoliczność zawarcia umowy między stronami pozostawała poza sporem, podobnie jak i to, że pozwany dokonywał transakcji udokumentowanych wyciągami z karty kredytowej. Nie budziło także wątpliwości, że

umowa została wypowiedziana. Pozwany przyznał bowiem, że zawarł umowę o kartę kredytową i nie kwestionował odpowiedzialności za zadłużenie wynikające z zawartej oraz wysokości powstałego zadłużenia.

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2016 r. pozwany podniósł, iż począwszy od maja 2015 r. do listopada 2015 wpłacił na rzecz strony powodowej łącznie kwotę 5500zł, oraz wyraził wolę spłaty zadłużenia w ratach po 500 zł miesięcznie. Poza tym pozwany nie zgłosił żadnych merytorycznych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu.

Podstawą prawną żądania strony powodowej była łącząca strony umowa oraz przepis art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określona ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W tych okolicznościach sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie strony powodowej o zasądzenie kwoty 6.858,01 zł tytułem należności głównie jest zasadne.

W ocenie Sądu, wątpliwości budziło żądanie w zakresie odsetek umownych według rocznej stopy 24%. Wysokość żądanych przez stronę powodową odsetek nie wynika bowiem ani z treści przedłożonej umowy ani regulaminu. W szczególności z podanych przez stronę powodową postanowień umowy i regulaminu nie wynika, że strona powodowa mogła żądać odsetek we wskazywanej w pozwie wysokości tj. 24 % rocznie. W umowie postanowiono jedynie, że bank nalicza odsetki od kwot wszystkich transakcji w wysokości określonej w tabeli oprocentowania za każdy dzień począwszy od dnia dokonania transakcji aż do dnia całkowitej spłaty zadłużenia. W tym zakresie zapisy umowy stanowią ogólne klauzule odsyłające w tym zakresie do odpowiednich postanowień Tabeli Opłat i Prowizji, której do pozwu jednak nie dołączono. Wobec powyższego uznać należało, że w tym zakresie strona powodowa, mimo ciężącego na niej obowiązku dowodowego (art. 6 k.c.) tej okoliczności nie wykazała.

Zgodnie zaś z przepisem art. 359 § 1 k.c. w brzmieniu w okresie za który dokonano kapitalizacji odsetek (27.10.2012-13.04.2015 r.) w kwocie 5147,51 zł, odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu, przy czym jak stanowi się w § 2 jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe, z tym jednak zastrzeżeniem, wynikającym z treści § 2¹ k.c. i § 2² k.c., że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej, nawet jeśli zostały one zastrzeżone w wysokości wyżej, nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Niewątpliwie strony zastrzegły odsetki za opóźnienie w spłacie zadłużenia (§ 6 i 7 Umowy o Kartę Kredytową C., a także rozdział V § 9 i 10 Regulaminu Kart Kredytowych C.), jednakże wobec nieprzedstawienia przez stronę powodową dowodu na ich umowną wysokość, zastosowanie znalazła reguła określona przepisem art. 359 § 2 k.c., z której wynika, iż jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe. Mając powyższe na względzie Sąd w miejsce żądanych odsetek umownych od kwoty należności głównej w wysokości 6.858,01 zł zasądził odsetki ustawowe. W podobny sposób została zweryfikowana dochodzona należność w wysokości 5147,51 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 24% rocznie liczonych:

- od kwoty 13358,01 zł za okres od dnia 27.10.2012 r. do dnia 19.08.2013 r.,
- od kwoty 12858,01 zł za okres od dnia 20.08.2013 r. do dnia 23.09.2013 r.,
- od kwoty 12358,01 zł za okres od dnia 24.09.2013 r. do dnia 13.04.2014 r.

Sąd bowiem uwzględniając co do zasady w/w żądanie, zasądził odsetki za wskazywany okres, jednak nie według stopy umownej w wysokości 24% lecz w wysokości ustawowej. Łącznie kwota tych odsetek wyniosła 3865,61 zł.

Na zasądzoną w pkt I wyroku kwotę składa się zatem suma należności głównej 6.858,01 zł i skapitalizowanych odsetek w wysokości 3865,61 zł. Mając na uwadze, iż cykliczne spłaty zadłużenia dokonywane przez pozwanego w kwotach po 1000 zł, a później po 500 zł Sąd także na mocy art.481§1 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot:

- 12358,01 zł od dnia 14.04.2015 r. do dnia 21.05.2015 r.,
- 11358,01 zł od dnia 22.05.2015 r. do dnia 21.06.2015 r.,
- 10358,01 zł od dnia 22.06.2015 r. do dnia 19.07.2015 r.,
- 9358,01 zł od dnia 20.07.2015 r. do dnia 19.08.2015 r.,
- 8358,01 zł od dnia 20.08.2015 r. do dnia 21.09.2015 r.,
- 7858,01 zł od dnia 22.09.2015 r. do dnia 19.10.2015 r.,
- 7358,01 zł od dnia 20.10.2015 r. do dnia 23.11.2015 r.,
- 6858,01 zł od dnia 24.11.2015 r. do dnia zapłaty,

Pozwany na rozprawie w dniu 10.02.2016r. wniósł o rozłożenie mu należności na raty. Wniosek ten, w ocenie Sądu, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Powołany przepis daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z treści umowy łączącej strony. Uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczeń byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być zarówno obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika.

Sąd, po przeanalizowaniu sytuacji materialnej i rodzinnej pozwanego, doszedł do przekonania, że jego wniosek o rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty nie zasługuje na uwzględnienie albowiem sytuacja pozwanego nie stanowi szczególnie uzasadnionego przypadku. Zdaniem Sądu, sama okoliczność trudnej sytuacji ekonomicznej pozwanego który co należy podkreślić, uzyskuje stałe miesięczne dochody, nie stanowi szczególnie uzasadnionego wypadku, w którym sąd może rozłożyć na raty zasądzone świadczenie i nie może stanowić podstawy do zastosowania w niniejszej sprawie ochrony wynikającej z treści art. 320 k.p.c..

Pozwany należy do grupy podmiotów, które dobrowolnie nie spełniły nałożonych na nich obowiązków, co z reguły ma związek z istniejącą już wcześniej złą sytuacją majątkową i niewystarczającymi dochodami. Dlatego też trudno przychylić się do argumentacji pozwanego, iż rozłożenie na raty winno znaleźć swe oparcie w m.in. zadłużeniach z innych tytułów i postępowaniach egzekucyjnych i toczących się względem dłużnika. Pozwany winien liczyć się z faktem, iż brak dobrowolnego spełnienia ciężarów na nim zobowiązań będzie rodziło negatywne skutki w postaci przeniesienia postępowania na drogę sądową. W ocenie Sądu pozwany w żaden sposób nie wykazał, że jego sytuacja finansowa jest zdecydowanie gorsza od tej, w jakiej znajdują się inni dłużnicy, a tym samym, że wniosek o rozłożenie na raty winien być na podstawie tychże argumentów uwzględniony. Jednocześnie zauważyć trzeba, iż powyższe nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu przez wierzyciela – stronę powodową zaproponowanego przez pozwanego sposobu spłaty zaległości celem uniknięcia postępowania egzekucyjnego z korzyścią dla obu stron.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 zdanie 1. k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Na podstawie wyżej przytoczonego przepisu, Sąd dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów, odpowiednio do wysokości, w jakiej zostały one poniesione oraz stosownie do wyniku sprawy tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań. Strona powodowa żądała zasądzenia od pozwanego kwoty 17505,52 zł, z czego ostatecznie za usprawiedliwione należało uznać żądanie kwoty 16223,63 zł (tj. suma zasądzonej należności oraz kwoty 5500 zł zapłaconej przez pozwanego w toku postępowania). Należy mieć na względzie, iż za stronę przegrywającą sprawę należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa.

Na poniesione przez stronę powodową koszty w łącznej wysokości 3293 zł składa się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 876 zł oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) na kwotę 2 400 zł., co przy uwzględnieniu wyniku sporu czyniło żądanie zwrotu kosztów od pozwanego w 92,67 %, tj. w kwocie 3051,62 zł. Pozwany żadnych kosztów procesu przy tym nie poniósł.